і люди і очі і води і зорі і там...

Іван Андрусяк

і люди і очі і води і зорі і там

де звук розпашів на зеленому вовчому морі

немає нікого хто вивів би голосно сам

дієзи й бемолі зараза дієзи й бемолі

і зливи неначе прищі на брунатному тлі

марудні й понурі як джинси на тілі декарта

і вже голоси мої з неба судомні як кварта

зринають в долоні розмірено як дриґлі

зимуємо разом і по́фіґ – каштани цвітуть

кобіти і ноги дими і пропалені скельця

розбризкана навпіл із пляшки сумна каламуть

до серця доходить зараза доходить до серця

жує сентименти випльовує міражі

кохання й масарство макартні або маріконе

на бархатній бойні нічого не важать ножі

лиш люди і очі і води і зорі і коні

невже повбивав би невже постелив би зерня

в розмірену й теплу розлиту по вінця гидоту

лиш тіні зараза минають холодні на дотик

і знову ображено дивляться в очі коня